

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2018/19, 24. junij 2019, številka 5, letnik VIII

Naša mala knjižnica: Urica, polna domišljije, s pisateljico Jano Bauer

Noč branja: Radi beremo

Kura ali jajce?

Skrivnih sedem in Pod gladino

Izštekani in Efekt

Pastirski dan v Vačah

Uspešni raziskovalci

V Šentrupertu se ves čas dogaja

Šolski izlet v Škocjanske jame

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

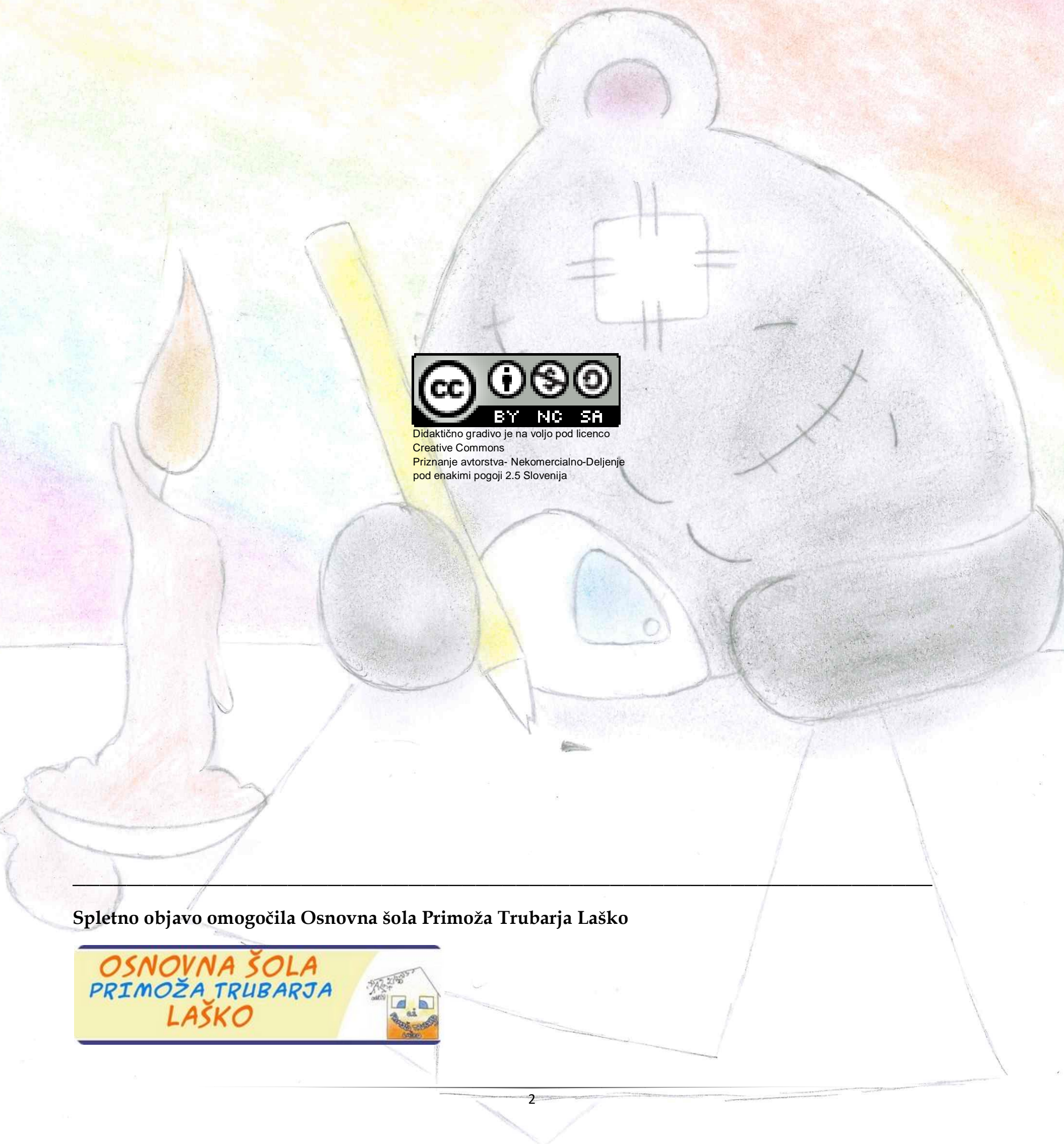
šolsko leto 2018/19, 24. junij 2019, številka 5, letnik VIII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Lara Pavčnik, Maruša Maček, Tjaša Gorišek, Neža Slapšak, Jaka Brod, Nika Lapornik, Špela Šega

Naslovnica: Nika Bezgovšek

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

NAŠA MALA KNJIŽNICA

Urica, polna domišljije, s pisateljico Jano Bauer

Jana Bauer je 43-letna slovenska mladinska pisateljica, urednica in prevajalka. Napisala je mnogo omembe vrednih del, med drugim tudi Čarobno besedo, V deželi medenjakov, Detektivske prigode Fokusa in Kolumne ... Največ slave sta poželi deli Groznovilca v Hudi hosti ter Groznovilca in divja zima.

Jana Bauer je obiskala tudi našo osnovno šolo. Srečanje je bilo v čitalnici naše knjižnice. Obiskala nas je v sklopu projekta, kjer otroci preberejo določeno knjigo in potem rešijo naloge, povezane z njo.

V knjižnici so se nam pridružili učenci 3.b-razreda in njihova mentorica Ana Cestnik. Pisateljica je najprej začela z lažjim kvizom. Otroke je razdelila v dve skupini, ki sta med seboj tekmovali. Obema je šlo odlično. Ker je učencem šlo tako dobro, jim je postavila izziv s težjimi vprašanji. Kljub manjšim preglavicam so se zabavali in veliko novega naučili. Tako zmagovalci kot poraženci so dobili razglednico z motivom Groznovilca. Odgovarjali so tudi na vprašanja, ki so vključevala zanimiva dejstva o pisateljici in njenem življenju ter knjigi.

Glavni lik njene najbolj znane knjige je Groznovilca. Za njenim nastankom tiči zanimiva zgodba. Izmisli naj bi si jo pisateljčin sin Martin,

ko je prišel iz vrtca, ko je bil star dve leti. Ona je s tem imenom dobila navdih za zgodbo. Kot nagrado je njen sin dobil škatlo legokock. Izvedeli smo, da se njena knjiga ponaša s prevodi v 15 jezikov, med drugim tudi v islandščino, nemščino, hrvaščino, angleščino, srbščino ...

Ilustracija knjige traja kar dve leti. Povedala nam je tudi marsikaj iz svoje mladosti. Enkrat je napisala zelo obsežen spis – več kot pol zvezka. Očetu je kupila pujska, s katerim sta imela zelo zanimive anekdote, ki jih je delila z nami, skratka pujske je imel svoje predstave o tem, kakšno naj bi bilo obnašanje. Izdala nam je tudi nekaj o svojih načrtih. Njena naslednja knjiga bo namreč Groznovilca gre na jug, ki se bo dogajala v džungli. Ampak o tem bomo več izvedeli v prihodnosti.

Na koncu smo devetošolke imele priložnost narediti tudi kratek intervju s pisateljico.

Lara Pavčnik, Maruša Maček, Tjaša Gorišek
Foto: Ana Cestnik

INTERVJU

»Ko bereš, dobiš ideje in sčasoma izoblikuješ svoj slog pisanja«

Pogovori s slovenskimi pisatelji so vedno nekaj posebnega. Še posebej zanimivi so tisti avtorji, ki pišejo tudi za otroke in mladino. Med njimi je pisateljica Jana Bauer. Kot smo napisali v prejšnjem prispevku, smo v njeni družbi in pripovedovanju neizmerno uživali.

Že vrsto let ste pisateljica. Kdaj ste prvič začutili željo po tem poklicu?

Bilo je v srednji šoli, ko sem napisala zgodbico o deklici, ki je govorila nazaj. Tudi sama sem to v mladosti rada počela, še posebej med vožnjo, ko sem imena krajev brala nazaj. To pravljico sem poslala na radio, kjer so se odločili, da jo bodo objavili v oddaji Lahko noč, otroci. Zame je bilo to nekaj nepopisno lepega in pomembnega. Moj oče je pravljico posnel na kaseto, ki jo je predvajal vsem, ki so prišli na obisk. Takrat sem začutila, da je to nekaj, kar bi rada v življenju počela. Napisala sem še dve radijski igri, a nista bili preveč uspešni, saj še nisem imela dovolj izkušenj. Kljub temu so na radiu zaznali moj talent in me povabili k sodelovanju. Z mano se je ukvarjala dramaturginja, a ker ni imela veliko časa, mi je na mizi v majhni pisarni pustila le velik kup radijskih iger, ki sem jih morala prebrati. Takrat sem spoznala, da bi to v življenju rada počela, saj sem pri tem zelo uživala. Na podlagi tega sem se odločila za študij dramaturgije. Uspešno sem diplomirala. Vse omenjeno počnem tudi danes, in sicer berem in popravljam knjige.

Navedli ste, da najraje berete. Kakšne knjige ste imeli najraje kot otrok?

Že od nekdaj najraje berem fantazijske knjige, tako je tudi danes, vendar so mi še vedno najbolj pri srcu otroške. Če je knjiga dobro napisana, mi je vseč ne glede na to, v katerem žanru je. Ena mojih najljubših pisateljic je Tove Jansson, finska oziroma švedska pisateljica in avtorica zgodb o Muminih. Je moja vzornica.

Lahko z nami delite kakšen nasvet za bodoče pisatelje?

Zelo pomembno je branje. Ko bereš, dobiš ideje in sčasoma izoblikuješ tudi svoj slog pisanja. Tudi možgani so v nekem posebnem stanju. Nikoli ne bodi zadovoljen s prvo različico zgodbe, vedno jo

izpopolnjevaj. Jaz sem Grozovilco popravljala še najmanj desetkrat. Dobro je, da stvar vsaj malo odleži in ko jo naslednjič bereš, opaziš napake in pomanjkljivosti. Prav tako so pomembni karakterji, saj prav oni naredijo zgodbo.

Napisali ste kar nekaj knjig. Koliko časa traja, da nastane pravljica, kot je ta?

Zgodbice v Grozovilci, ki jih je približno deset, sem napisala v približno dveh tednih. Ampak to je seveda samo ogrodje, eno leto pa je trajalo, da sem izpopolnila vse karakterje in zgodbe.

Dandanes so zelo moderne avdio knjige. Kakšen je vaš pogled nanje?

Avdio knjige so mi všeč, če jih dobro prebere profesionalni igralec in vanj vključi čustva. Zdi se mi zabavne za poslušanje za daljše poti, ko nimamo časa za branje.

Verjetno poznate veliko knjižnih junakov. Po katerih se zgledujete?

Vedno so mi bile všeč junakinje, kot je Pika Nogavička, junakinje, ki so si veliko upale, bile pogumne in so srce imele na pravem mestu.

Kakšni so vaši načrti?

Končala sem tretji del Grozovilce. Če mi bo čas dopustil, si želim napisati še roman za malo starejše bralce, kar je nekoliko zahtevnejše in zahteva več časa.

Lara Pavčnik, Maruša Maček, Tjaša Gorišek

Foto: Ana Cestnik

NOČ BRANJA

Radi beremo

Učenci Matične šole Laško od 2. do 4. razreda imajo radi branje. To dokazuje tudi letošnje število prijavljenih na noč branja.

Kljub temu da je bil konec tedna, se je v petek popoldne, 17. maja, v šolski avli zbralo približno šestdeset učencev. Vstopnica za letošnjo noč branja je bila knjiga. Najprej smo si vsak zase pripravili ležišče in vse pripomočke. Po slastni večerji smo najprej reševali zabavne učne liste, ki so nas vodili skozi zgodovino prve napisane besede vse do danes. Naštevali smo, kdo vse je zaslužen za to, da pred seboj dobimo v roke knjigo z zanimivo zgodbo, lepo sliko in naslovnico, ki nas prva pritegne k branju.

Še preden smo v roke vzeli svojo najljubšo knjigo, smo v Knjižnici Laško prisluhnili pisatelju

Franciju Rogaču. Z energično predstavitvijo svojih knjig je pritegnil vse otroke in jih pozval k pisanju zgodb in predvsem veselju do branja. Obisk v knjižnici smo končali s petjem pesmi ob spremljavi na klaviature.

Dobre volje smo se ob spremstvu polne lune sprehodili nazaj v šolo, smuknili v pižame, poslušali pravljico za lahko noč in nato nadaljevali z branjem svoje knjige ob svetlobi nočnih lučk. Branje se je nadaljevalo dolgo v noč.

Naslednji dan so vse prehitro prišli zajtrk, pogovor o vtisih in doživljanju noči branja ter predlogi za naprej.

Ana Cestnik

Branje dobrih knjig je kot pogovor z najboljšimi ljudmi preteklih stoletij. (Descartes)

Če misliš, da je branje knjig dolgočasno, jih bereš narobe. (neznan avtor)

NOČ BRANJA

Knjige so vir znanja

Najprej smo se razvrstili v učilnice, kjer smo kasneje spali. Ko smo našli svoj prostor in se udobno namestili, smo šli v avlo. Tam smo dobili knjižice o zgodovini pisave in knjig.

Kmalu zatem smo se odpravili v Knjižnico Laško. Tam nas je pričakal znan otroški pisatelj Franci Rogač. Predstavil nam je svoje delo. Z njim smo se malo pozabavali in zapeli nekaj pesmi. Nekaj časa smo še preživeli v knjižnici. Ko smo se vrnili v šolo, smo do konca rešili naloge v svojih knjižicah. Prišel je čas, ko smo se preoblekli v pižame. Sledila je pravljica za lahko noč. Do 23.59 so bile luči prižgane, kasneje smo njih ugasnili. Za najbolj pridne je sledilo tiho branje z nočno lučko pod odejo.

Ko smo naslednje jutro pojedli zajtrk in pospravili učilnice, v katerih smo spali, smo v avli šole počakali na starše.

Neža Slapšak
Foto: Ana Cestnik

KNJIŽNICA PŠ DEBRO

Kura ali jajce?

V sklopu projekta Naše male knjižnice smo si z otroki iz debrskega vrtca v sredo, 3. aprila 2019, zastavili zanimivo, a zapleteno vprašanje: »Kaj je bilo prej, kura ali jajce?« Ali nam je uspelo odgovoriti nanj? Če vas zanima, berite naprej.

Na vrsti je bila še zadnja pravljica iz letošnjega projekta Naša mala knjižnica Kura ali jajce. Otroci so najprej prisluhnili pesmici Anice Černej Naše bele čopke ni. Pogovorili smo se o članih kokošje družine. Ob vprašanju, kaj je bilo prej, kura ali jajce, so bili otroci v zadregi in so različno odgovorili. Nato so zbrano poslušali

zgodbico, da bi iz nje izvedeli odgovor. Ob ilustracijah v slikanici so pripovedovali o tem, pri kom je piščanček iskal odgovor in kakšne odgovore je dobil. Ugotovili smo, da vprašani (babica kokoš, dedek petelin, konj, miška, krava) niso dali enotnega odgovora in tako vprašanje, kaj je bilo prej, še vedno ostaja.

Lidija Toplišek

Prej je bilo jajce, da je iz njega nastala kura. *(Gal)*

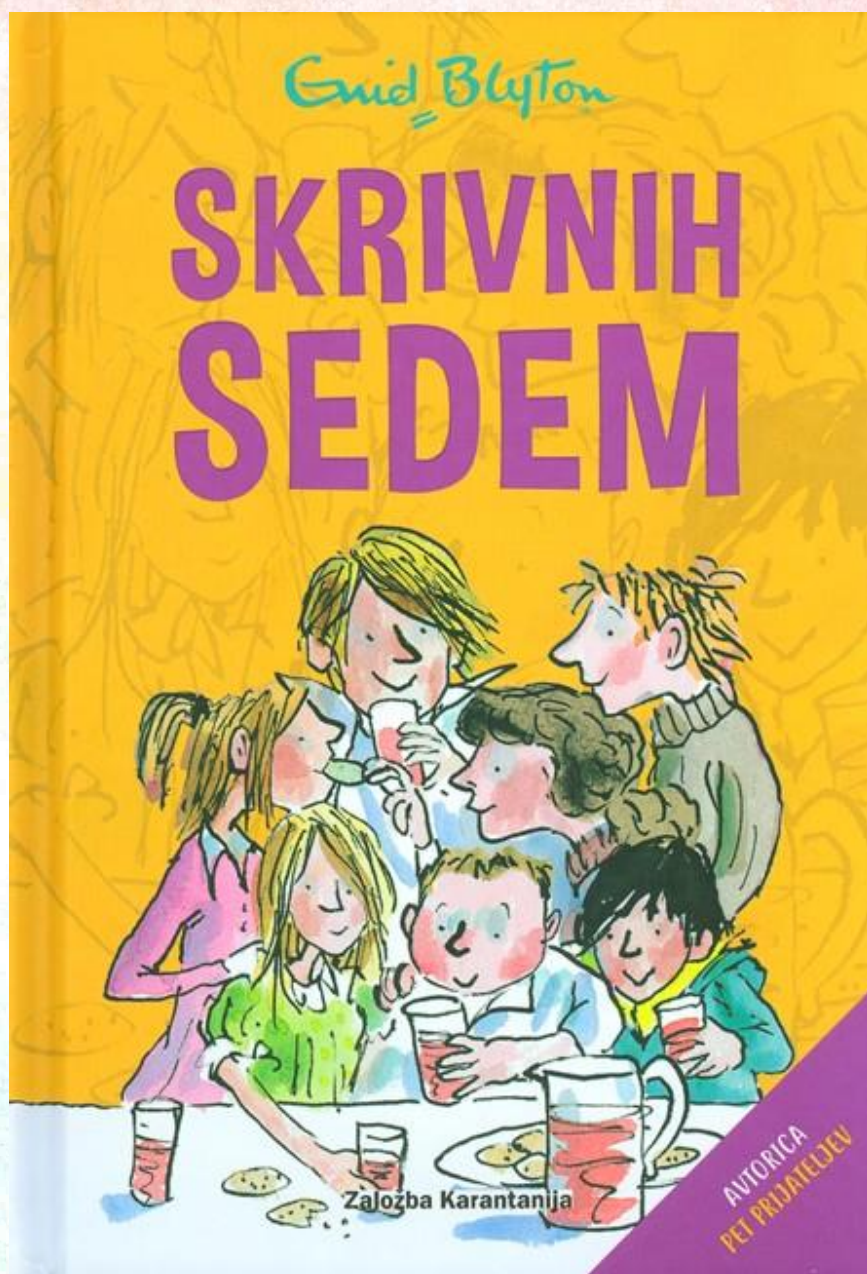
Prej je bila kura, da je lahko znesla jajce in dobila piščančka. *(Sara)*

Najprej je bil piščanček iz jajca. *(Ina)*

KNJIŽNA PREDLOGA

Skrivnih sedem

Knjiga avtorice Enid Blyton govori o društvu, ki se je imenovalo **Skrivnih sedem**. V njem so bili **Peter, Jana, Niko, Grega, Barbara, Polona in Jaka**.

Otroci so se odločili, da se bodo igrali Indijance v Mali goščavi. Niko se je skrila v goščavo, drugi pa so se razdelili v dve skupini. Zmagala naj bi skupina, ki bo prva ujela Nika. Niko se je odločil splezati na drevo. Nato se je zgodilo nekaj čudnega, Niko je videl moškega plezati skozi obzidje graščine. Niko je opazil Petra, ki je bil zelo blizu temu moškemu. Peter je seveda mislil, da je to Niko, ampak ko je skočil iz grma, se je iz oči v oči srečal z moškim. Moški se je zelo prestrašil in stekel stran.

Otroci so se po tem dogodku odločili zadevo raziskati. Sklicali so sestanek. Do sestanka so vsi razen Nika in Grega vedeli za krajo ogrlice prav iz tiste graščine, o kateri je govora. Povedali so

policistu, kar so videli. Ugotovili so, da je bil tat zelo dober plezalec, da je preplezal obzidje.

Družina je začela iskati dokaze. Prijatelji so šli pregledat graščino. Našli so čudne odtise in košček modre volne. Nato je Skakač (Petrov in Janin pes) našel staro kapo na drevesu. Sled se jim ni zdela nič posebnega. Opazili so nekaj neverjetnega, in sicer plakat za cirkus. Zdaj so bili prepričani, zakaj je lahko tat preplezal obzidje. Odločili so si ga pogledati. Ko so si ogledali predstavo, so mislili, da so našli pravega akrobata, ampak ker je imel lasuljo, ni bil pravi.

Ko so šli naslednji dan pogledat živali, je Polona našla modro nogavico z rdečo nitjo. Zato so vedeli, da je tat cirkusant. Barbara je mislila, da je zaradi stopinj tat enonogi Janko, vendar se je zmotila. Jaka je, ko so spet šli v cirkus, opazil možakarja, ki je imel povsem ujemajoč pulover z njihovo kapo. Ampak otroci res niso imeli sreče, ker cirkusant ni imel istih las kot tat. Ampak ta sled ni bila slaba. Niko in Peter sta se odločila zvečer raziskati Ludvikovo prikolico, ker se jima je zdel sumljiv. Ko sta jo poskusila preiskati, sta zavila v napačno prikolico. Hotela sta se odpraviti iz nje, ampak se je ravno začel moški vzpenjati po njenih stopnicah. Ni jima preostalo drugega, kot da sta se skrila. Ugotovila sta, da je to prava prikolica. Tatova sta se pogovarjala o begu. Koščki so se prepletali, saj je imel en možak modre nogavice z rdečo črto. Možakarja sta se hotela takoj odpraviti. Ko sta se torej poskušala odpraviti, sta ujela Petra in Nika. Začel se je pretep. Fantoma je uspelo pobegniti. Ko sta se vrnila v cirkus, sta ugotovila, da je bil tat hoduljar. Naslednji dan so imeli sestanek. Fanta sta prijateljem vse povedala. V goščavi so našli hodulje. Ugotovili so, da je bil tat Ludvik. Ogrlico je skrival v koritu za vodo, ki so ga uporabljali levi.

Jaka Brod-

*Enid Blyton je angleška pisateljica. Njene knjige so prevedene v približno devetdeset jezikov. Najbolj je znana po zbirki pustolovskih zgodb *Pet prijateljev*.*

KNJIŽNI PREDLOG

Pod gladino

Nel Abbott najdejo mrtvo v reki. Nekateri sumijo, da je skočila s pečine. Drugi sumijo, da so jo z nje porinili. Vsekakor pa se je utopila. In nihče še ne pozna odgovora.

Vendar Nel ni umrla v navadni reki. Umrla je v reki, v kateri so umrle težavne ženske, ki so bile večinoma razglašene za čaravnice. Vendar že davno nazaj. Daniella Abbott je bilo njeno pravo ime, ampak klicali so jo Nel. Že kot otrok je oboževala vodo. Vsak dan se je hodila kopat k Tolmunu pogubljenih. Imela je mlajšo sestro Julio Abbott, ki so jo klicali Jules. Imeli sta zelo bolno mamo in strogega očeta. Nikoli se nista razumeli. Bili sta si čisto nasprotni. Nista se radi družili, ampak zaradi mamine bolezni in očetovega ukaza jima ni preostalo drugega. Tisto noč, ko je njuna mama umrla, je imela Jules komaj trinajst let, Nel jih je imela sedemnajst. In to noč sta se sprli in nista nikoli več govorili. In čez nekaj dni se je zaradi sovraštva Julia odselila. Leta so minevala in Nel je bila iz dneva v dan nesrečnejša in vsak dan je tudi bolj brskala po preteklosti. Zanimalo jo je, zakaj so ženske hodile k vodi umirat. Ali so res same umrle? Jih je kdo utopil? V svojih raziskovanjih je zapisala: »K reki prihajajo ženske, da zaplavajo s svojimi sestrami.« A čez leta je Nel postala tako nesrečna, da je nehala plavati, s čimer se je tudi ustavilo njeno iskanje.

Prišel je dan, ko je Jules izvedela, da se je sestra utopila v reki. Z muko se je vrnila v domači kraj in začela obujati spomine. Najprej je spoznala nečakinjo Leno, ki jo je že na začetku zasovražila. Julia je dobila sporočilo od Nel pred smrtjo, na katerega se ni odzvala. Naslednje dni so potekale raziskave in Jules si je neutrudno predvajala ta posnetek. Želela je ugotoviti, kaj ji je sestra želela povedati. Tega posnetka seveda ni predvajala ali omenila policiji. Prišel je inšpektor Sean Townsend, ki je tudi izgubil mamo Lauren v Tolmunu. Mnogi so pravili, da je naredila samomor, nekateri so menili, da jo je ubil njen mož Patrick Townsend. S Seanom je prišla tudi kriminalistka Erin, ki je slišala pogovor med gospo Louise in Leno. Luise je bila mama Lenine nekdanje najboljše prijateljice Katie. Ampak ko ji je prav tako v reki umrla hči, je za to krivila Nel, Lenino mamo. Lena je mislila, da sta si zdaj po Nelini smrti enakovredni.

Medtem je Jules obujala spomine. Odšla je v sestrično sobo. Spomnila se je, kako ji je sestra vsak večer pripovedovala zgodbo o Libby Seeton, ki je bila zaljubljena v poročenega moškega. Vsak večer ji je govorila, da je šla do brega in tam slišala Libbyjino teto klicati na pomoč. Vendar se ni odzvala. Libbyjina teta je bila Libby vedno v pomoč. Vendar ko je priznala, da je čaravnica, so jo obesili in ji v noge zabili žeblice, da ne bi mogla ponovno vstati iz groba. A obstajale so še druge žrtve, ki so se utopile v reki: Mary Marsh, ki je opravljala splave, Anne Ward, ki je bila morilka, ker je ubila svojega moža in še mnogo drugih ... Med iskanjem je Julia našla tudi slike, razglednice ...

Prišel je pa dan pogreba. Udeležilo se ga je veliko ljudi. Cerkev je bila polna in obred se je hitro končal. Na pogrebu je bila tudi Louise z možem Alecom in sinom Joshem. Sklenili so, da se bodo po Katiejini smrti preselili. Louise je začela pospravljati Katiejino sobo, ko je v njeni jakni opazila tablete. Bile so tablete za vitkejšo postavo, katerih stranski učinek sta depresija in želja po samomoru. Louise je sredi noči zbudila inšpektorja in mu vse to povedala. S preiskavo so ugotovili, da je Nel naročila tablete na dan mamine smrti. Jules je dodala, da je bila tisti dan Nel v bolnici zaradi slepiča. To pomeni, da ni mogla naročiti tablet, saj so bile naročene z računalnika v bližini mlina.

Jules je še naprej iskala. Našla je fotografije od Lene in Katie. V zapiskih je tudi našla: »Včasih nadležne ženske same poskrbijo zase.« To še ni bilo vse. Na zadnji strani slike je bilo zapisano: »Pri sedemnajstih sem rešila svojo sestro pred utopitvijo.« Takrat se je Jules spomnila tistega dne. Bila je razočarana, osamljena, zapuščena in pijana. Bilo ji je komaj trinajst let. Kar hodila je in hodila, voda ji je segala vedno višje. V svojih laseh je začutila roko. Je bila to Libby? Ne. Bila je Nel, ki jo je rešila. Najprej jo je kregala. In kasneje tolažila.

Tablete je naročila Lena, kar je priznala. Dejala je tudi, da jo je prosila Katie. Na dom sta prišla inšpektor Sean in kriminalistka Erin. Vsi so se

zbrali – Lena, Sean, Julia in Erin. Sean in Erin sta vedela, da je s Katiejinim primerom povezan Mark – učitelj v njihovi šoli. Lena ni mogla več lagati, zato je vse priznala. Katie se je zaljubila v Marka in on je to izkoristil. To je trajalo približno pol leta, dokler Katie tega ni končala. Želela se je znebiti dokazov, zato si je nahrbtnik napolnila s kamenjem in se utopila v Tolmunu.

Ravnateljici šole Helen, ženi inšpektorja Seana, se je to zdelo nemogoče. Dekleti sta se hoteli igrati igrice z učitelji, vendar se Mark ni zmenil zanju. Vsaj za Leno ne. Ravnateljici se je čudno zdelo le to, da je dal odpoved in odšel v Španijo.

Ko sta Erin in Sean odšla, je Lena odšla ven, Julia pa v svojo sobo spat. Julia se je nekajkrat zbudila, a Lene še ni bilo domov. Ko se je zadnjič zbudila, je bilo že pozno. Takrat Julia ni mogla več čakati. Poklicala je policijo in sporočila, da je Lena izginila. Lena je bila jezna na Marka, zato je odšla v njegovo hišo. Ko je Mark prišel domov, ga je napadla. Hotela ga je ubiti s škarjami, a je bila prepočasna. Mark jo je udaril in ko se je zbudila, je bila v prtljažniku. Odpeljal jo je na plažo in jo zvezal. Tam sta se pogovarjala o Katie.

Medtem so potekale raziskave. Policisti so odšli k Louise in Marku, Julia je odšla k Robbieju. Mislila je, da je on ugrabil Leno. Robbie je vse zanikal in tudi Julio prepoznal. Po pogovoru z Robbiejem je Julia ugotovila, da Nel ničesar ni vedela. Da je bil njun prepir s sestro nepotreben. Vedela je, da je sama vsega kriva. Hotela je biti s sestro, zato je odšla k reki k sestri. Počasi je stopala v reko. Nato so policisti dobili klic o še eni pogubljenki. Erin in Sean sta mislila, da gre za Leno, ampak bila je Jules. Rešili so jo in Julia je odšla domov. Med toplo prho je zaslišala korake po hiši. Klicala je Lenino ime, ampak Lena se ni odzvala. Kasneje je slišala podobne glasove in odšla je pogledat, kaj je. Nekdo je sedel zunaj na klopci. Bila je stara Nickie, ki se je pogovarjala z umrlimi ženskami iz Tolmuna. Začeli sta se pogovarjati. Nickie je povedala, kako je resnično umrla Lauren. Ubil jo je Patrick, njen mož. Ampak Julia tega ni verjela, ker kdo bi verjel ženski, ki se pogovarja z duhovi. Ampak zakaj ne? Zato je Julia postala bolj previdna glede

Patricka. Nickie je tudi dodala, da je bila njena sestra policistka in je vse to videla. Sestra je hotela povedati resnico, a je Patrick ubil tudi njo.

V tem času sta Mark in Lena sklenila dogovor. Lena je Marku morala obljubiti, da bo povedala policiji, da je bilo vse laž in da je iskala samo pozornost. Mark ji je povedal, kako je dobil Nelino zapestnico. Dejal je, da jo je dobil od Helen, ki jo je imela v predalu v službi. Nato je Lena lahko šla. Prišla je do postaje, kjer so lahko poklicali policijo. Ponjo je prišel Sean in odpeljal jo je domov. Julia ji je naredila večerjo in skupaj sta odšli spat. Pogovarjali sta se o Nel. Julia je vse povedala Leni. Zakaj sta se sprli. Zakaj je bila Julia jezna na njo. Kasneje ji je Lena povedala, kaj se ji je zgodilo, in ji dala Nelino zapestnico.

Naslednji dan je Julia odšla do Helen. Ko je prišla v hišo, je videla, kako je Patrick z roko davil Erin ob steni in da je Helen vse samo gledala. Ko je Julia pozdravila, je Patrick napadel še njo. Vendar le z besedami. A Julia se mu ni pustila. Ko mu je povedala, da je prišla k Helen, je s ponosom počakal v kotu. Julia je Helen lepo vprašala glede Neline zapestnice. Patrick se je začel smejati, Helen pa je vse zanikala. Takrat je Patrick ugotovil, da Julia ne bo odnehala. Zato je vse priznal. Odpeljali so ga na policijsko postajo. Tam je priznal, kako je vse povezano. Na tisto noč, ko je Lauren umrla, je napadla Patricka. Patrick jo je tako močno udaril nazaj, da tega ni mogla prenesti. Odpeljal jo je do reke in jo vrgel vanjo. Ker je tudi Nel želela izvedeti to zgodbo, je Patrick še njo ubil. Preden jo je vrgel s pečine, ji je snel zapestnico. Tako je bil Patrick aretiran.

Vendar resnica o Nelini smrti še kar ni bila popolnoma razkrita oziroma znana. V času, ko je Nel raziskovala smrti žensk v Tolmunu, sta se s Seanom zaljubila. Veliko sta se dobivala, čeprav je bil Sean poročen moški. Videl ju je Patrick in tudi sina pretepel. Zato se je Nel hotela takrat dobiti na pečini, kjer ju nihče ne bi mogel videti. Seana je spraševala, kaj ve o mamini smrti, saj je bil zraven, ko jo je njegov oče vrgel s pečine. Nel je preveč pritiskala nanj, zato Sean ni prenesel resnice in tudi spomina na tisti dan, zato je Nel prijel za boke in jo vrgel v reko.

Nika Lapornik

Paula Hawkins je najprej pisala ljubezenske romane. Ker se niso najbolje prodajali, se je odločila in napisala kriminalko Dekle na vlaku. Sledilo je delo Pod gladino.

PREVENTIVNE DELAVNICE

Izštekanj in Efekt

Tudi v šolskem letu 2018/19 smo učiteljice, usposobljene za izvajanje preventivnega programa Izštekanj, izvedle vseh dvanajst ur v obeh sedmih razredih naše šole.

Izštekanj so znani pod imenom EU – DAP, ki je evropski program za preprečevanje zasvojenosti z drogami, ki je nastal v sodelovanju sedmih evropskih držav in ga pri nas vodi inštitut za

raziskave in razvoj Utrip. Program je podprt z donacijami Švice v okviru švicarskega prispevka razširjeni Evropski uniji in ministrstva za zdravje, zato je za nas brezplačen.

Program temelji na:

1. preventivi v zgodnjih letih
2. interaktivnem usposabljanju otrok in staršev na skupnih srečanjih
3. normativnem prepričanju.

V programu se učenci učijo veščin, ki so povezane z družbenimi odnosi, rečemo jim tudi življenjske veščine in so zmožnost upoštevanja in spoštovanja drugih ter ustvarjanja pozitivnih odnosov z družino in s prijatelji.

Tako s pomočjo Izštekanj učenci okrepijo kritično mišljenje, sprejemanje odločitev, reševanje problemov, kreativno mišljenje,

učinkovito komunikacijo, veščine v odnosih, samozavedanje, empatijo, obvladovanje čustev in normativno prepričanje.

Učenci so pri urah lepo sodelovali in pridobili veščine, ki jih bodo lahko uporabili v življenju.

Program smo izvajale Biljana Jošovc, Irena Zeme, Saška Frece in Brigita Kovač.

Vzporedno z usposabljanjem učencev 7. razreda sem letos izvedla tudi naslednja predavanja Efekt, ki so namenjena stršem učencev, ki so bili vključeni v program Izštekanj ...

... s starši devetošolcev 2 predavanji (4. in 5. predavanje)

... s starši osmošolcev 2 predavanji (2. in 3. predavanje)

... s starši sedmošolcev 2 predavanji (1. in 2. predavanje)

V začetku šolskega leta so se naši sedmošolci in njihovi starši vključili tudi v anonimno anketiranje društva Utrip, ki pripravlja analizo in povzetke dela na področju preventive proti drogami in alkoholizmu.

Z delom in odzivom stršev sem bila zadovoljna, saj smo nekako uspeli naša druženja združiti z

običajnimi roditeljskimi sestanki in je bil zato obisk precej večji.

Delo na področju preventive tako v naši OŠ poteka vedno bolj organizirano in povezano, kar me še posebej veseli, saj je treba učence pripraviti in opolnomočiti s pomembnimi veščinami za življenje. Program bomo nadaljevale tudi v prihodnjih šolskih letih.

Brigita Kovač

V NARAVI

Pastirski dan v Vačah

Bližal se je zadnji dan še enega šolskega leta, ko smo se odpravili na zaključno ekskurzijo. Kam? V naravo, v vasico Vače, znano po prazgodovinski najdbi vaške situle.

Na Vačah nas je pričakala pastirica in nam predstavila, kaj vse bomo počeli v njeni družbi. Najprej so otroci spoznali različne živali, kot jih lahko opazijo tudi v naravi (krastače, kače, miške, ježke ...). Živali so lahko potipali, pobožali in jih prijeli v roke, če so želeli. Slišati je bilo mogoče vzklike navdušenja, šepetanja in nervozne krike, predvsem ob pogledu na kačo.

Z nepozabnimi vtisi smo odšli na kratek pohod, kjer nam je pot presekala prebivalec – sušilnice lanu – in nam predstavil celoten postopek obdelave lanu. Otroci so spoznali način, kako so

včasih izdelovali oblačila. Ob koncu pohoda smo se postavili pred vaško situlo v naravni velikosti in pozirali.

Nazadnje smo se s pastirji odpravili na pašo, kjer smo zapeli nekaj pastirskih pesmi ob spremljavi kitare, se trudili hoditi s hoduljami, pomolzli koze in igrali igro ciljanja s storži.

Veliko stvari se lahko počne v naravi brez današnje sodobne tehnologije, na kar dandanes pozabljamo v hitrem ritmu življenja. Ustavite se in uživajte naravo.

Dragica Uršej

KOLESARSKI IZPIT

Petošolci uspešno opravili kolesarski izpit

Ob tej priložnosti vas želimo opozoriti na nekaj pomembnih dejstev.

Otroci so izpit opravili, vendar to še zdaleč ne pomeni, da se znajo obnašati v prometu in resničnih situacijah na cesti, zlasti v križiščih. Za to so pomembni kilometri vožnje. Priporočamo, da otroke kljub opravljenemu kolesarskemu izpitu

nadzorujete in jim dovolite samostojno vožnjo v prometu, šele ko se sami prepričate, da znajo zanesljivo ravnati v situacijah na cesti. Želimo vam veliko lepih voženj s kolesom. Srečno.

Jasna Lapornik

RAZISKOVALNE NALOGE

Uspešni raziskovalci

Pod okriljem Zveze za tehnično kulturo Slovenije je bilo 14. maja letos v Murski Soboti že 53. državno tekmovanje mladih raziskovalcev Slovenije.

V izbor najboljših štirih raziskovalnih projektov s področja kemije sta se uvrstili tudi učenki Asja Zupanc Rezec in Staša Hohkraut iz OŠ Primoža Trubarja Laško, ki sta raziskovali pod mentorstvom raziskovalnega sodelavca Marka Jerana z zdravstvene fakultete in Fakultete za elektrotehniko Univerze v Ljubljani ter učiteljice Milene Žohar iz OŠ Primoža Trubarja Laško. Raziskovalna skupina je osvojila zlato priznanje

in pokal zlata sovica. Mladi raziskovalki sta raziskovali optimalni postopek izolacije farmacevtsko aktivnih učinkovin v vzorcih navadne bodike, preučevali njihovo vsebnost in delovanje na modelni organizem.

Svečana podelitev in promocija dosežka sta bili junija v okviru Zotkinih talentov v Cankarjevem domu.

Marko Jeran

Zveza za tehnično kulturo Slovenije ali ZOTKS že več kot sedemdeset let generacijo za generacijo mladih izobražuje na področju tehničnih veščin in naravoslovnih ved. (<https://www.zotks.si>)

VESELA ŠOLA

Srebrno priznanje na državnem tekmovanju

V sredo, 10. aprila, je bilo v PŠ Debro državno tekmovanje (Savinjska regija 2) v znanju Vesele šole. Udeležilo se ga je 76 tekmovalcev od 4. do 9. razreda iz 15 osnovnih šol.

PŠ Debro je zastopal Miha Jančič iz 6.a-razreda. Tekmovalce in mentorje je pozdravil ravnatelj Marko Sajko. V kratkem kulturnem programu sta se predstavili Maja in Nina s citrami in flavto ter

vse prisotne popeljale v čudovit svet glasbe. Sledili so navodila pred tekmovanjem in tekmovanje. Miha Jančič je prejel srebrno priznanje.

Irena Plevnik

Vesela šola je izobraževalni projekt, namenjen osnovnošolcem od 4. do 9. razreda in njihovim mentorjem.

Mlade spodbuja k celovitemu pridobivanju znanja, veščin in spretnosti. Tematske niti se stekajo v tekmovanje, ki se ga lahko udeležijo vsi učenci, tudi tisti v prilagojenem programu. Namen Vesele šole je širjenje splošnega znanja na hudomušen in igriv način. Vsebine so raznovrstne in so vezane na aktualne teme današnjega časa. (www.veselasola.net)

PŠ ŠENTRUPERT

Podaljšano bivanje je zabavno ...

Ko pouka konec je,

se podaljšano bivanje začne.

Tega radi obiskujemo, saj veliko ustvarjamo,

plešemo, pojemo in se razne igre igramo.

Tudi kosila čas

težko pričakovan je za nas,

saj kuharica naša vedno se potrudi,

da nam zdravo in okusno hrano ponudi.

Ko čas za pisanje nalog in učenja napoči,

v razredu našem prijetna je tišina,

še učiteljica pravi,

da je to za njena ušesa prava milina.

Veseli smo, ko na igrišču se igramo,

radi se tudi rolamo, kotalkamo,

razne igre z žogo igramo in se dodobra razmigamo.

Če vreme nam naklonjeno ni,

naša četica veselo v telovadnico odhiti.

Tam se razne igre z žogo igramo, se lovimo, tudi plezamo,

si poligon postavimo, se kotalimo in veselimo.

Tudi razne sladice in zdrava nabodala narediti znamo,

saj se vedno radi posladkamo.

V podaljšanem bivanju se veliko naučimo ter prijateljske odnose krepimo.

Katja Križan

FOTOREPORTAŽA

V Šentrupertu se ves čas dogaja

Katja Križan

PŠ ŠENTRUPERT

Športni dan

V petek, 14. junija, smo izvedli zadnji športni dan v šolskem letu.

Kot smo se dogovorili, so učenci v šolo prišli v primernih športnih oblačilih in obutvi, vsak je imel s sabo še nahrbtnik, v katerem se je znašla kakšna plastenka vode. Prijazni kuharici sta poskrbeli, da naši želodčki niso ostali prazni, saj sta nam pripravili slastno malico, ki smo jo vzeli s sabo na pot.

Takoj ko nas je pozdravilo toplo sonce, smo se obuli, poskrbeli za ustrezno zaščito pred soncem, vzeli svoje stvari in se polni pričakovanj, energije in v športnem duhu odpravili na pot v smeri proti Svetini. Pot nas je vodila skozi prelepo vas Šentrupert, čez travnike, njive in skozi prijetno hladen gozd.

Med pohodom nas je spremljal prijeten pogovor, prav tako smo prepevali razne pesmice, tako da nam je čas izredno hitro minil. Med potjo smo imeli več postankov, da smo se odžejali in nato z lahkoto nadaljevali vzpon. Ko smo prišli do ciljne

točke, čudovite kmetije na vrhu hribčka, smo odložili nahrbtnike, sedli v prijetno senčko na travniku ter se odžejali in okrepčali s slastno malico iz nahrbtnika. Z velikim zanimanjem smo opazovali kmeta, ki je s traktorjem opravljal dela na travniku. Tako otroci kot tudi učiteljice smo bili so bili nad čarom podeželja in kmečkim načinom življenja izjemno navdušeni, o čemer pričajo tudi fotografije. Ko smo si dodobra odpočili in si nabrali novih moči, smo se odpravili nazaj proti šoli.

V šoli se je po kratkem počitku nadaljeval športni dan, in sicer s tekmo med razredi v igri med dvema ognjema. To je bilo navijanja in spodbujanja!

Tako smo prijetno utrujeni, polni novih izkušenj in pozitivnih vtisov opravili še zadnji športni dan v tem šolskem letu.

Katja Križan

PŠ ŠENTRUPERT

Zdrav duh v zdravi naravi in telesu

*Zjutraj nas toplo sonce je pozdravilo
in nas v naravo zvabilo.*

Zato kaj kmalu na pohod smo odšli, da bi nabrali novih si moči.

*Pa pogledjte zdaj vsi, kako uživali smo mi,
saj fotografija vsaka zase več kot tisoč besed govori.*

Katja Križan

EKSKURZIJA

Šolski izlet v Škocjanske jame

Z avtobusom smo se v času pouka odpeljali proti Škocjanskim jamam. Tradicija vsakega razreda je vzbuditi veselo vzdušje na avtobusu, zato predvajamo glasbo.

Dekleta smo zasedla zadnje sedeže, fantje so bili bolj spredaj. Med potjo smo dobili učne liste, ki smo jih rešili že pred ogledom jame. Pristop do jame je bil dokaj zanimiv, saj je bil drugje kot prostor, kjer smo kupili karte. Ko smo prispeli do jame, smo spoznali vodiča. V jami ni bilo hladno, kot smo pričakovali. Jama je bila zelo zanimiva in tudi nevarna. Če bi se lahko ponovno odločila, ne bi ponovno hodila po mostu, pod katerim skoraj nisi videl vode, ki naj bi tekla pod njim. V jami je bilo kar nekaj živali. Do konca jame smo prišli kar hitro in seveda smo se ob njej tudi fotografirali. Nato smo se

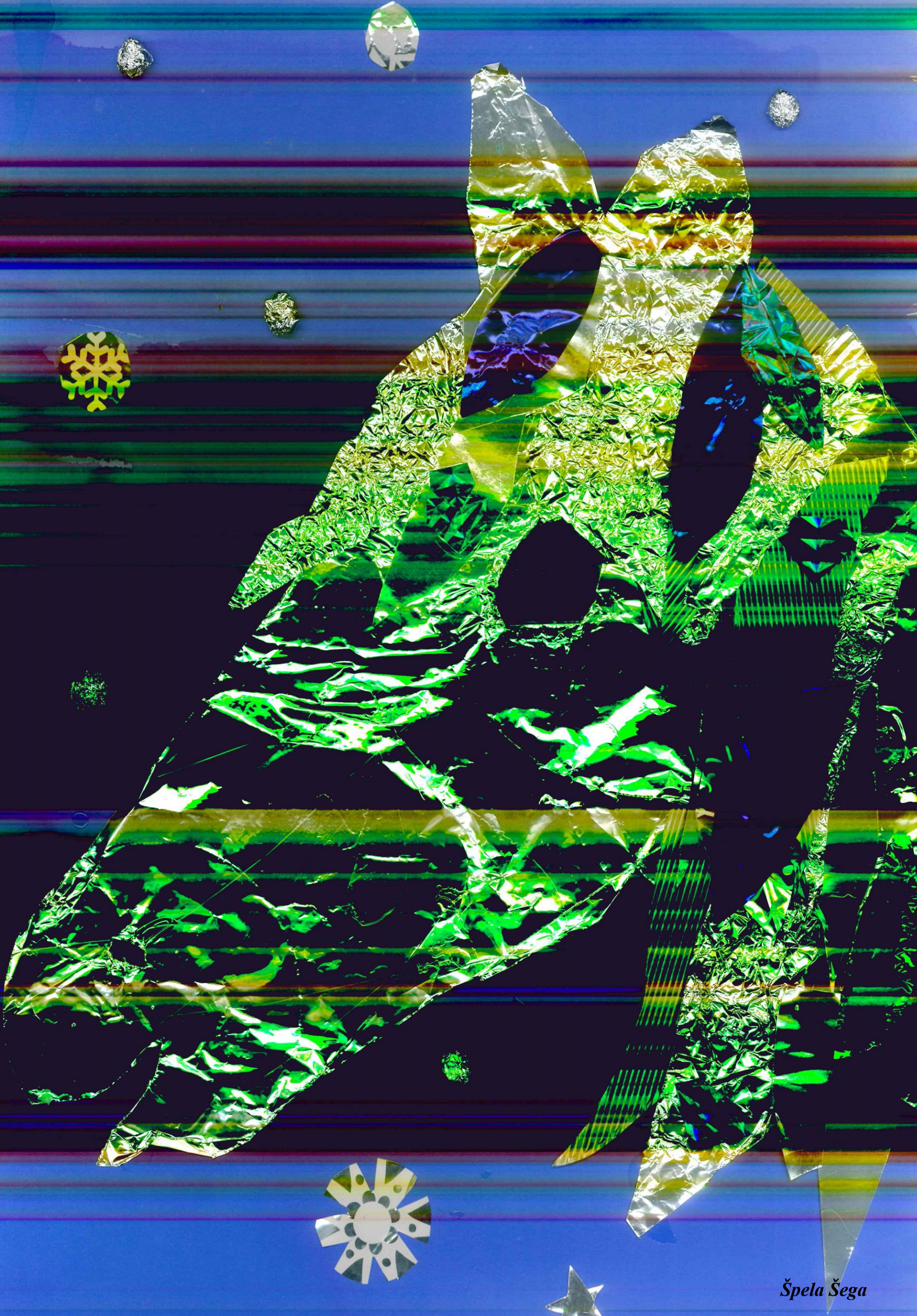
ob koncu ločili. Laščani smo šli po levi poti, učenci iz Debra so šli po desni. Laščani smo hodili vse do mesta, kjer smo kupili karte. Učenci iz Debra so se vse do vrha pripeljali z gondolo. Ko smo prispeli do vrha, smo bili vsi zelo utrujeni, še posebej učiteljici, saj smo hodili po žgočem soncu, pri čemer je bil kar hud vzpon. Nihče na žalost ni imel dodatne majice s seboj za preobleči. Rešene učne liste smo oddali in nato jih je učitelj pregledal. Domov smo se vrnili ob predvideni uri. Ta dan je bil eden nepozabnih in tudi zanimivih dni.

Nika Lapornik, foto Milica Pušnik

Škocjanske jame ...

- ... svetovna dediščina od leta 1986
 - ... regijski park od leta 1996
 - ... podzemno mokrišče (Ramsar) od leta 1999
 - ... kraško biosferno območje (MAB) od leta 2004.
- (www.park-skocjanske-jame.si)

Špela Šega

